

Św. Bernardyn Realino – 2 lipca

Bernardyn urodził się w Carpi koło Ferrary 1 grudnia 1530 r. Po studiach podstawowych udał się na medycynę do Modeny i do Bolonii. Dzięki protekcji kardynała Krzysztofa Madruzzo Bernardyn został burmistrzem Felizzano, a potem w Cassine. Był równocześnie osobistym doradcą namiestnika Neapolu. W Neapolu zetknął się Bernardyn z jezuitami. Pewnej nocy zjawiła mu się Matka Boża z Dzieciątkiem na ręku i poleciła mu, by wstąpił do tej rodziny zakonnej. Złożył więc prośbę o przyjęcie na ręce bezpośredniego następcy św. Ignacego Loyoli, Jakuba Layneza, i w 1564 r. został przyjęty. Miał wtedy 34 lata. W roku 1574 przełożeni wysłali Bernardyna do miasta Lecce, położonego na południowym cyplu Apulii, dla otwarcia tam nowej placówki. Pozostał już tam do końca życia, to jest 42 lata, w charakterze rektora, kaznodziei i spowiednika. Jako pierwszy rektor jezuickiej placówki w Lecce Bernardyn podbił sobie serca mieszkańców niezwykłą gorliwością kapłańską na ambonie i w konfesjonale, ofiarą posługą najuboższym i osobistą ascezą życia. Bóg obdarzył go także darem wysokiej kontemplacji, ekstazy i prorocтва. Kilka razy cieszył się obecnością Najśw. Maryi Panny, a pod koniec życia miał szczęście otrzymać na swe ręce samego Chrystusa z rąk Matki Bożej, podobnie jak pół wieku wcześniej św. Stanisław Kostka. Pod koniec życia Bernardyn bardzo cierpiał. Trzy lata przed śmiercią utracił wzrok. Zmarł 2 lipca 1616 r. **Modlitwa:** Boże, któryś św. Bernarda wyniósł do świętości, spraw to łaskawie, abyśmy w ślady jego wstępując, nigdy nie zapomnieli, jak wysokie jest nasze przeznaczenie. Amen

Św. Wiktor – 28 lipca

Według Liber Pontificalis Wiktor był synem Feliksa i pochodził z cesarsko-rzymskiej Afryki Prokonsularnej. Biskupem rzymskim został po św. Eleuteriuszu. Jego pontyfikat trwał 10 lat (189-198). W Rzymie za czasów Wiktora I już częściej stosowano w liturgii język łaciński, który wypierał grekę. Rozpoczynający się wtedy proces tzw. latynizacji Kościoła przejawiał się w sporze o datę Wielkanocy. Na Wschodzie świętowano dzień zbieżny z datą żydowskiej Paschy, na Zachodzie pamiętkę Zmartwychwstania obchodzono w niedzielę. Wiktor I zaangażował się w ten spór na tyle energicznie, że groziło to odłączeniem się gmin chrześcijańskich Azji Mniejszej od Rzymu. By rozstrzygnąć tę kwestię, Wiktor I zwołał synody, które poparły jego opinię. Za pontyfikatu Wiktora I wzrósł autorytet biskupa Rzymu, ze względu na sukcesję apostołską. Sukcesję propagował Ireneusz (140-202), biskup Lugdunum, który ustalił także imienną listę biskupów rzymskich, poczynając od Piotra. Papież występował przeciwko ówczesnym herezjom - gnozie i monarchizmowi. Wiktor I był pierwszym papieżem łacińskojęzycznym, który miał kontakt z dworem cesarskim przez chrześcijankę Marcję, metresę cesarza Kommodusa (180-192). Dzięki niej udało się uwolnić wielu chrześcijan, w tym przyszłego papieża Kaliksta I. **Modlitwa:** Boże, przez wstawiennictwo sługi Twego, świętego Wiktora prosimy Cię o wierność Kościołowi Świętemu w każdym czasie.

Św. Piotr Chryzolog – 30 lipca

Piotr urodził się około 380 r. w miasteczku Imola. Wychował go i do stanu duchownego przyjął biskup tego miasta, Korneliusz. Potem uczynił go swoim wikariuszem generalnym. Około roku 426 Piotr został wyniesiony do godności metropolity Rawenny. Był doradcą cesarzowej Galli Placydii oraz jej synów. Na jego kazania przychodził cały dwór cesarski. Jako biskup stolicy cesarskiej miał duży wpływ na kierunek rządów cesarzy. Do niego udawali się duchowni dygnitarze w różnych potrzebach, by pośredniczył między nimi a dworem cesarskim. Wygłaszane mowy zjednały mu przydomek "Złotousty" - po grecku "Chryzolog". W ten sposób Kościół zachodni chciał podkreślić, że jak Wschód miał swojego Jana Złotoustego (+ 407), tak Zachód ma swojego Piotra Złotoustego. Wprawdzie daleko Piotrowi do sławy, jakiej zażywał tak za życia, jak i po śmierci na Wschodzie św. Jan Złotousty, za to liczbą zostawionych kazań Piotr imponuje. Około 715 r. zebrał je wszystkie biskup Feliks w liczbie 376. Do najgłośniejszych należało kazanie o zabawach i swawolnych tańcach. Piotr zmarł 31 lipca 450 r. **Modlitwa:** Wszchemogący Panie i Boże mój, spraw łaskawie, prosimy Cię, abyśmy stale trzymali się wiary św., głoszonej przez świętego Piotra. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.

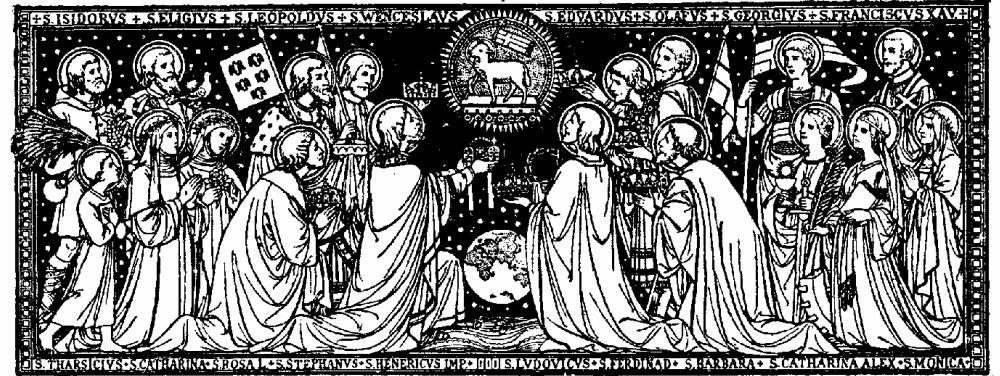
PISMO PARAFII P.W. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH W BRZEZINACH

SANCTUS

Święci i błogosławieni

Lipiec

Nr XIX

Św. Makryna – 19 lipca

Makryna urodziła się w Cezarei Kapadockiej około 327 roku. Po śmierci swego narzeczonego zajęła się wychowywaniem młodszego rodzeństwa. Spośród dziewięciorga rodzeństwa trzech braci zostało świętymi: Bazyl Wielki, Piotr - biskup Sebasty i Grzegorz - biskup Nyssy. Prowadziła z domownikami życie na pół klasztorne. Św. Grzegorz z Nyssy napisał o niej wspomnienie, w którym przekazał modlitwę św. Makryny na łożu śmierci. **Modlitwa:** Boże Wszchemogący daj miłościwie, abyśmy błogosławionej Markyny, świętej Twojej, przejścia do wieczności pamiętkę z czcią należną obchodząc, za jej przykładem do Ciebie zdążali. Amen

Św. Innocenty I – 27 lipca

Innocenty I pochodził z Albano koło Rzymu. Był synem papięza Anastazego I - podczas jego pontyfikatu był diakonem w Rzymie. Kościołem kierował w latach 401-417. Innocenty I rozstrzygnął sprawy związane z dyscypliną kościelną i liturgią. Zajmował się bierzmowaniem, którego odtąd udzielać mogli tylko biskupi. Zakazał zawierania małżeństw biskupom, kapłanom i diakonom, lecz zgadzał się na to, by można je było zawierać przed wstąpieniem do stanu duchownego. Podkreślał znaczenie Stolicy Apostolskiej, jak również zalecał wprowadzenie liturgii rzymskiej w kościołach na znak jedności z następcami św. Piotra. Za pontyfikatu Innocentego I odbyły się ostatnie walki gladiatorów w amfiteatrze Tytusa i nastąpiło złupienie Rzymu przez Wizygotów pod wodzą Alaryka (392-410). Innocenty I żądał, by uważano za obowiązujące zarządzenia Kościoła rzymskiego oraz by wszystkie najważniejsze sprawy przekazywano do rozważenia papieżowi. Interweniował w sporach episkopatu afrykańskiego, które powstały wskutek potępienia herezji pelagianizmu. Działał energicznie, aby zażegnać niebezpieczeństwo nestorianizmu. Innocenty I zmarł w Rzymie i został pochowany na cmentarzu Poncjana przy Via Portuensis. **Modlitwa:** Najśłodszy Jezu Chryste, Panie przedwieczny! oczerniono mnie niesłusznie, by mi zaszkodzić u bliźnich moich. Ty znasz skrytości serca mojego, do Ciebie się zatem udaję z ufnością, oraz z prośbą najpokorniejszą. Milczec będę na niesprawiedliwości, którymi mnie dotyczą, ale Ty bądź obrońcą moim przed tronem Boga Najwyższego. Amen.